

QUARTETES SOLTES

Peripècies d'un ball de màscares explicades per un que hi era

Vaig arribar a la sala al punt de començar i per no estar dret no vaig tenir altre recurs que seure'm. Allà dalt amb l'orquestra s'hi feia un xic de brometa i la gent que entrava veient que els que eren a dins miraven i reien, també es posaven a mirar-los i a riure. A mi no em feia allò cap gràcia, però per no quedar sol vaig provar de riure i em va sortir bé. Com no tenia de fer un esforç si estàvem en Carnaval, la festa de la gresca i bon humor? D'humor en tenia molt poc; però quan més encantat estava, un taló d'aquells tan punxaguts posat amb no massa respectuositat sobre un dels meus peus (no recordo quin, perquè als pocs moments els dos es queixaven del mateix mal) va acabar amb el poc que em quedava.

Ara comença un vals.—Ja hi som pel mig. Escolta mascareta: Per fi, vols dir-me qui ets? No vols dir-m'ho, però jo endevino darrera el teu antifaç una careta encisadora formant conjunt amb aquests ulls tan dolços que veig brillar... ¡Aí! ¡Grandíssim animal i burro! (aquí

un senzill preparat a base de bitxu de pinyò refregat en una certa extremitat del cós humà. El resultat no falla.

També es disposa d'un altre ingredient de resultats sorprenents per embellir i adreçar el cos dels qui no vagin drets. Es comença per fer unes pessigolles a l'esquena amb polvos de «picapica» i si això no és suficient se sotment a fer-li passar pel damunt d'ell un petit camió de 8 tones. Remei segur.

Calongins, oprofiten aquests dies per passar-los com poguen.

TIRS

ve el segon esclafament de peus) la frase si bé es mira no es gaire de bon tó, però el tercer ull de poll del dit quart del peu segon no s'escolta d'educacions ni de regles d'urbanitat. Amb tot això no cal amoïnar-se—dic jo—entre empentes i tomballons, cal arribar al final.

Ja s'ha acabat; respirem. Una bola de neu perduda, que dic perduda! volia dir trobada pel meu ull, m'ha deixat d'allò més parat; sort que em torna al moviment una forta empenta d'una colla de màscares que passen saltant i em llencen sobre la falda d'una joveneta. Unes bofetades posades amb molt cuidat després d'una galta a l'altra, donen fi a l'escena al mateix temps que unes sàvies advertències m'assabenten que no és allò un camp d'aviació.

Haig de plorar? de cap maneral Però al provar a riure, ¡bombal sento que em criden a cau d'orella. Em giro i trobo un amic que diu: Escolta, si volguessis fer-me la mercè de deixar-me cinc pessetes que he perdut el moneder i...

Prou! l'interrompo jo. Vols callar! per un amic això i molt més—dic—al mateix temps que em fico la mà a la butxaca de l'armilla.

Diable! Quina pega; mira noi he perdut la cartera; em sap molt greu no poguer fer-te un favor, però mira perquè vegis, diumenge que ve si els necessites m'ho dius, que si en porto que no em facin falta o no els perdi com avui, potser te'ls deixaré. No marxa gaire content, però majors esperances no puc donar-los hi.

Ara estic cargolant una maçurca de les més repicades; no ens queda ni un punt i tot hauria anat bé a no

ser un ballador massa entusiasmats que al passar frega la mà per sobre els ulls d'ella, resultant de l'encontre una cosa sombrejada de molta semblança amb un núvol en dia de tempesta.

La gent va desfilant, s'ha acabat la gresca i tothom demana el llit; ens hem quedat una colla dins al saló comentant les nostres trifulgues. M'he divertit estupendament salta un; jo he disfrutat en estrem diu un altre, ¡i jo, i jo, i jo... ¡i jo també! per no ser menys he afegit tot posant-me la mà a la galta; d'aquesta al ull; no m'he l'he passada als peus, però enlloc d'això se m'ha e: capat un sospir. I amb motiu!

¡Ditxós ball de màscares!

CLARIÓ

—Home, ja podia posar al seu balcó uns visillos més espessos. Aquesta nit l'he vist a vostè quan feia petons a la seva dona.

—Caramba, no faci bromes, he? Que aquesta nit jo em trobava fora de casa.

—Pare i fill van de cacera i el pare entrega al seu fill una escopeta d'aquelles antigues que es carreguen per la boca, plena de metralla.

—Té, i quan vegis alguna peça aprop, dispara sense por.

Passat un bon rato, el noi veu una volada de perdius i posant-se l'escopeta a la cara, dispara, caient immediatament d'espatlles en mig d'una gran fumarola.

El pare —des de lluny.—Qué? N'han caigut forces?

El fill—amb veu de llàstima.—De baix, totes! De dalt, un ullal!

L'Agapito arriba al Club amb un ull fet una llàstima.

—Què et passa?—pregunten els seus amics.

Res. Que acabo de trobar-me amb l'Enric que torna del seu viatge de bodes.

—I qué?

—Si, que jo li havia recomanat molt que es casés.